

nisteren, at naar denne Kommission afgav sin Betænkning, saa skulde den tilstilles Medlemmerne af Udvalget i Løbet af Sommeren, for at de kunde sætte sig ind i Betænkningen og saa for Alvor tage fat paa Sagen, naar Rigsdagen kom sammen. Det lyffedes imidlertid ikke at faa Kommissionens Arbejde endt saa tidlig, at det kunde ske; vi fik først Forslaget lige før Jul. Det er nu til Behandling i Februar Maaned, og jeg tvivler om, at det vil lyffes i denne Samling at komme til Ende med dette store Spørgsmaal. Det er et stort Spørgsmaal for Befolkningen i Almindelighed, lige saavel som det er et stort finansielt Spørgsmaal. Betænkningen har jeg, som sagt, læst med stor Interesse, og jeg har virkelig glædet mig over den Stilling, det ærede Medlem for Bogense (M. Nielsen) har indtaget i Kommissionen. Vi have kunnet mærke, at ved det ærede Medlem er Folketingets Ansæelse kommet til Orde i Kommissionen, og for saa vidt vil jeg, saa godt jeg kan, hde det ærede Medlem min Anerkendelse og Tak. Men jeg er ikke nær saa glad ved hans Tale i Dag. Han var meget mere, om jeg saa maa sige, moderat i denne Forsamling, hvor han dog har et Flertal for det, han har opstillet, end han var i Kommissionen, hvor han dog var i Mindretal. Der var han meget mere modig. Jeg er ham, som sagt, meget mere taknemmelig for hans Udtalelser og hans Standpunkt i Kommissionen end for hans Udtalelser nu her i Salen. Men maaste det bliver bedre med Tiden, i alt Fald skal han saa en ivrig Støtte fra min Side, hvis jeg faar med Sagen at gøre. Naar vi nu læse denne Kommissionsbetænkning, finde vi mange udmærkede Ting til Støtte for vore Ansæelser. Det kan naturligvis ikke være min Hensigt at gaa stærkt i Enteltheder, men jeg vil dog nævne nogle Punkter. Jeg er bange for, at mange Medlemmer, der mulig ikke have haft med Sagen at gøre tidligere og ikke have saa megen Interesse for den som vi, der have arbejdet med den i en Række af Aar, have ladet sig forbløffe af dette store Opus og maaste slet ikke have læst det. Det kunde jo være, at mange have tænkt, at Sagen var saa vidtløftig, at den ikke var god at komme ind i. Jeg skal, som sagt, derfor fremdrage nogle Ting fra Betænkningen.

Det oplyses bl. a. deri, at i England og i de romanste Lande og i Holland er Retten til at drive Apotekernæring kun betinget af, at man er Farmaceut og har afsløvet visse af Staten paabudte Eksaminer. Der søres naturligvis fra Statens Side i de vedkommende Lande Kontrol med disse

Apotekere, men de have Lov til at oprette Apoteker lige saa meget, de ville. Man kommer stadig og vil huse os med her i Danmark, at vi ikke lige over for disse Folk, der i dyre Domme have købt deres Apoteker, maa gaa for rask frem, det vilde være Indgreb i den personlige Ejendomsret. Det forekommer mig, at det har det ærede Medlem, der talte sidst, baade i Betænkningen og her i Salen, klart saa godt, som man kunde forlange. Man siger, at vi maa ogsaa passe paa, at vi ikke saa for mange Apotekere, saa blive de for fattige og levere daarlige Sager, og det kan Publikum ikke være tjent med. Med St. Pauls Apotek i Grindring skulle vi nu ikke rose os af, at vi ikke kunne saa daarlige Sager efter den Organisation og Ordning, vi nu have. Vi have jo hørt, at i gamle Dage gjaldt det ved Visitationen af Apotekerne meget mere om en god Middag end om, at det blev set efter, hvad der var i Apoteket, saa i alt Fald i Fortiden have vi ikke kunnet være rolige for, at Tilsynet var saa effektivt, som det skulde være. Vi vide dog, at Englænderne høre til de civiliserede Mennesker og ligeledes Befolkningen i de romanste Lande i Europa, og der have de godt kunnet have en Apotekerlovgivning med fri Afgang til Oprettelse af Apoteker, naturligvis under Tilsyn fra Autoriteternes Side. Endvidere meddeles der i denne Betænkning, at Kancelliet i sin Tid har skrevet, at der maatte staffles Vejlighed til, at Kundskab og Dygtighed fra de farmaceutist uddannedes Side kunde gøre sig gældende, saa at ikke alene Penge skulde kunne gøre det; det skulde ikke være alene rige Folk, halve Millionærer, der kunde blive Apotekere. Kundskab og Dygtighed skulde kunne skabe de paagældende en saadan Stilling her i Landet, at de kunde komme frem. Men det er jo netop det, vi ogsaa ville arbejde hen til. Endvidere siges der i samme Betænkning rent ud: „I Henshold til det foransførte skal Kommissionen, eller i ethvert Fald dens Flertal, tilraade, at man, saafremt Afsløsnings tanken opgives“ — nemlig Afsløsnings af de gamle reelle Apotekerprivilegier — „gaa over til i større Omfang end hidtil, særlig i Købstæderne, at oprette ny Apoteker, hvor det maa antages i ingen Henseende at være til Skade for det almene bedste“. Det er jo meget herligt for os her i Folketinget, der have staaet paa det Standpunkt stadig at slaa til Syd for at faa flere og flere Apoteker, at nu et Flertal af en Kommission, hvori der sidder Medlemmer af Sundhedskollegiet, Medlemmer af Apotekerstanden og nogle enkelte andre, rent ud siger, at, hvis Tanken om at faa de